

ÉVKÖZI 15. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: MTörv 30,10-14 – Kol 1,15-20 – Lk 10,25-37

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! A keresztények ünnepnapjai a vasárnapok, és a megváltott emberek normája az Istentől tanult szeretet. Egyre többet halljuk a legkülönbözőbb fórumokon, nem csak hitmagyarázatokkal kapcsolatosan, hanem néha még a televízióban meg a rádióban is, hogy az ember elidegenedett a szeretettől. Ez a mai vasárnap pontosan ezt a kérdést járja körül, mit jelent szeretetben élni, mit jelent szeretetben megújult életet élni a világban, ahol sokan vannak, akik Isten nélkül élnek. Egymással való kapcsolatunkban hogy tudjuk megjeleníteni ezt a nagy értéket, egymással szeretetben élni? Talán ez a mai vasárnap az üzenetével segít nekünk abban, hogy értsük, tudjuk és a szentmise az ajándékképpen erőnk is legyen hozzá, hogy meg is tudjuk valósítani.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! A szentmise bevezetőjében említettem, hogy a keresztény ember, az újjászületett ember Isten megváltó szeretetében újjászületett ember. A normája ennek az embernek a szeretet. Ma hallottuk ezt a példabeszédet. Jézus azt mondta ennek az írástudónak vagy farizeusnak, aki tudta mi a törvény, amikor jól válaszolt a kérdésre, felismervén azt, hogy a jót ki tette a bajba jutott emberrel: ha tudod a törvényt, a törvény erre szólít fel téged is, akkor mit gondolkodsz azon, hogy mit kell tenned, hogy eljuss az életre? Tedd te is azt, amit ez a samaritánus tett, és élni fogsz.

Kedves Testvérek, most ezen a mai vasárnapon a szeretet titkát kell ebből a szempontból tudatosítani magunkban. Aztán mindenkinek, aki itt van, meg kell, hogy szülessen a válasz a szívében, amit Jézus mondott és mond ma is nekünk: tedd, hasonlóképpen cselekedj, és élni fogsz. Azt mondtam, hogy az emberiség elidegenedett a szeretettől és aztán elidegenedtünk ennek következtében a világtól, elidegenedtünk az Istentől, elidegenedtünk egymástól, elidegenedtünk önmagunktól. Mert az idegenség azt jelenti, hogy az embernek zavar van a fejében. Nem az élet gondolata vezérli az embert, hanem az érdeke.

Az élet, az újjászületett élet, a húsvéti élet azt jelenti, hogy az ember föltámadt. A Szentírás csak azt az embert mondja élőnek, aki a szeretetben él. Ez nem a hívekre vonatkozik csupán, hanem minden emberre. Aki nem a szeretetben él, azt a Szentírás élő halottnak tartja, ugyanis aki nem a szeretetben él, az önmagának él. Ez az ember ellensége mindennek és mindenkinek, mert ő úgy gondolja, hogy minden azért van és mindenki azért van, hogy őt szolgálja. Pedig pont fordítva van.

Ugyanakkor nem szabad elfelejteni, hogy a mi új életünk – hiszen ha keresztények vagyunk, akkor húsvéti életet élünk, a húsvéti élet pedig új élet – hogy az ember nem önmagának él, hanem a másikért él. Kitől tanulja ezt? Istentől, Jézus Krisztustól.

És ha most visszagondolunk, a mai olvasmányban azt hallottuk, hogy a törvény teljesítése az Isten ajándéka. De milyen érdekes, nem csupán azt mondja a főparancsolat, hogy tartsd meg a

törvényt, hanem a főparancsolat azt mondja, hogy szeresd a te Uradat, Istenedet és azt mondja, hogy szeresd a felebarátodat. Tehát, ha komolyan vesszük ezt a választ – és Húsvétnek ez a válasza a világ számára, mi pedig, akik keresztények vagyunk, a mi számunkra ez a válasz kötelező – mi nem élhetünk más életet, mi csak a szeretethez igazodva élhetjük az életünket. És azt az Istent szeretjük, amikor a főparancsolatot emlegetjük, aki értünk – Testvérek, ez annyira fontos szó! – aki értünk szeretetből teremtette a világot, szeretetből teremtett bennünket, szeretetből küldi el nekünk Jézus Krisztust, az ő Fiát, hogy megtanítsa bennünket arra, hogy hogyan kell szeretni.

Tehát az Istent egyszerűen azért kell szeretni, mert szeret és ez a szeretet az ajándékok tömegét jelenti. Nagyon leegyszerűsítve: az életet, a szeretet az élet. Isten azért a szeretet Istene, mert életet akar. És itt most teljes egészében a magunk életére gondolunk. Jézus Krisztus, aki megtanít bennünket az Isten szeretetére, megtanít bennünket egymás szeretetére is. Az, hogy valaki szeret és viszonzásképpen szeretjük, hát ez, bocsánat, kutyakötelességünk. Aki a feléje áradó szeretetet nem tudja értékelni, mit akar itt az emberi világban? Az ilyen ember az emberi világnak az arculatát eltorzítja.

Tehát Istennel kapcsolatosan nem kell másra gondolni, az Isten szeret, világot teremt, életet teremt. Azt mondja nekünk, embereknek, Jézus Krisztus által, hogy szeretlek, érted vagyok. Ha erre nem a válasz a szeretetet, akkor mit akarunk? Akkor hogy akarunk élni? Jézus Krisztus pedig, aki értünk lett emberré, aki tanított bennünket, a szeretetét azzal nyilatkoztatta ki a végső esetben, hogy minden áldozatra kész volt értünk, sőt meg is halt értünk, mert így szeretett bennünket, az életét is odaadta értünk.

Testvérek! Hát azt az embert nem szeretni, aki értünk áldozatokat hoz, aki még az életét is kockáztatja értünk? Hát akkor mit akar ez az ember az élettel? Ez egy normális rend és ez minden emberre áll, nem csak a hívőkre. Ezért nem érti az ember azt, amikor az istentagadók embertagadókká is lesznek. Mert az, hogy az Istent megtagadják, gondolják: ugyan, nincs is Isten. Jó, gondolják, de az ember van, ott van mellette. És Jézus Krisztus megtanította nekünk azt, hogy a mellettünk lévő emberhez hogyan kell viszonyulnunk. Szeretni kell. Mert az ember életének az üzenete az, amit Jézus Krisztus mond, mikor elküldi az apostolokat. Így fogalmaz, szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Nem másképp, nem kell kitalálni, hogy hogyan kell szeretni a másikat. Én megmutattam nektek, úgy szeressétek egymást.

És hogyan szeretett? Ez egy másik nagyon fontos szó: jobban! Jézus Krisztus jobban szeretett minket önmagánál. Kell ezt beszélni egy anyának? Kell ezt hangoztatni egy apának? Ők valamit még meg tudnak őrizni ebben a világban ebből a krisztusi üzenetből, hogy jobban. Hát ki az az anya, aki nem jobban szereti a gyereket önmagánál? Hát anya az? Ki az az apa, aki nem szereti jobban a gyereket önmagánál? Vagy az a tanár, ha igazán tanár, mester, nem jobban szereti a tanítványait önmagánál? Vagy az az orvos, az a nővér, aki gyógyít, hát nem jobban szereti önmagánál azt, aki a keze között van? Ha nem így történik, akkor mit akar az életben? Akkor meneküljön inkább ki a világból is! Tehát a jobban! A szeretet ezt jelenti egymással való kapcsolatunkban: jobban önmagamnál. Erre születtünk! Aki magát szereti, az halott, az magával van eltelve.

Pünkösti üzenetben írtam: mi lesz a világgal, ha az igazságot az igazságtalanság rabságában tartjuk? Mi az igazság? Rossz a kérdés. Ki az igazság? Isten az igazság, a szeretet, nincs más igazság, Testvérek, egy igazság van, a szeretet. Aki szeret, az igaz, aki nem szeret, az hamis. Mi lesz az igazsággal, ha az igazságtalanság rabságában tartjuk, ha nem tudjuk értékelni a szeretetet és azt gondoljuk, az Isten téged szeret, engem nem, vagy engem szeret, téged nem?

Annyiszor elgondolkodtam ezen itt a szomszéd országban lévő háborúval kapcsolatosan is. Nagy bajban vannak ám az emberek, akik istenkednek, akik az oroszokat agresszornak mondják, az ukránokat áldozatnak mondják. Azt gondoljuk, hogy az Isten kevésbé szereti az oroszokat, mint az ukránokat? Csak az emberek osztogatnak igazságot, Isten nem. Istennek egy igazsága van: úgy szereti egyiket is, mint a másikat. Az, hogy ezeknek az embereknek egymással bajuk vannak, ahhoz semmi köze nincs az Istennek. És ilyenkor aztán elkezdik, húzzák a harangot: hol az Isten!? Ott van, itt van: a szeretet. Itt van az Isten szeretete, egyformán szeret mindenkit. És akkor ilyenkor az emberisten kimondja, hogy ki a rossz és ki a jó. Ugyan kérem! Aszerint osztogatjuk a fegyvereket is, meg löjük ki a legkülönbözőbb gyilkos eszközöket is, hogy kinek van igaza és kit kell elpusztítani?!

Testvérek! Semmi köze nincs az Isten világához. És végeredményben ugyanez van egymással való kapcsolatunkban is. Mi lesz az emberrel – ezt is fölvettem a pünkösdi üzenetben – ha az életet a halál rabságában tartjuk? Testvérek, az élet azt jelenti, hogy egymásért vagyunk és egymást jobban szeretjük önmagunknál. E nélkül nincs együttélés, nincs összetartozás, nincs egység. Ha én kevésbé akarom szeretni a másikat önmagamnál, ott csak veszekedés lehet, ott mindig csak az én igazságomról van szó, ami nem az élet. Mi lesz az ember életével, ha az ember nem az életet éli? Hát ez a kereszténység új élete, a megváltott élet, hogy mi élünk és nem maradunk a halálban. A halálban marad az, aki csak magának él. Mennyien vannak, és temetővé teszik az egész világot! Nem csak a megásott sírgödrökre kell gondolni, hanem egyszerűen a gyűlölködésekre, az ellenségeskedésekre, a hazugságokra, és itt lehetne sorolni.

Testvérek! Elidegenedtünk egymástól. Ki volt a felebarátja ennek a bajban lévő embernek? Aki jót tett vele. Itt is van egy kis csavar ebben a történetben, mert valójában nem arról van szó, hogy ki a felebarátom. Jézus tanítja, Isten üzeni: a felebarát mindenki. Mindenki a felebarátom. Itt a kérdés az, hogy én mindenkinek irgalmas szamaritánusa vagyok-e vagy sem? Erről szól ez az egész üzenet. Visszatalálunk a szeretet világába, ha eljutunk odáig, hogy mindenki a felebarátunk, mindenki. És nekünk kell lélekben eljutni oda, hogy szamaritánussá váljunk, mindenkivel szemben jóakarattal. És amit meg kell tennünk a másikért, azt meg is tesszük. Amit meg tudunk tenni a másikért, azt hanyagságból, lustaságból, kényelemből, haszonból, érdekből nem? Hát akkor ne csodálkozzunk azon, hogy elidegenedtünk egymástól.

Testvérek, azt hiszem, értjük az üzenetet. Vissza kell találni az Istenhez, aki mindenkit szeret, mindenkit, és vissza kell találni egymáshoz, mert Isten mindenkit egyformán szeret. És el kell gondolkodni azon, hogy egymással hogyan élünk. Elmegyünk úgy a másik mellett, a másik gondja, baja mellett, mint ahogy ez a pap meg ez a levita, vagy pedig megállunk és tudjuk, hogy mi a dolgunk. A világnak ez az egyetlen orvossága, nincs más orvosság! Egymás szamaritánusai leszünk-e vagy sem? Nem az a kérdés, hogy ki a felebarátunk. Mindenki! Aki ezen spekulál: ő nem felebarátom, ő sem, de ő igen, ő már nem... erről szól a hamis emberi világ. Az igazi kérdés ez, hogy lélekben mindenki szamaritánusa akarok lenni!

Egyébként úgyis csak azzal tudok jót tenni, aki a közelben van. Ilyenkor mindenki, mikor baj van, akkor a tízezer kilométerrel odébb élő emberért aggódik. Aggódni szabad, aggódjunk is, de megtenni azt, amit megtehetünk, ott kell és akkor, amikor arra éppen szükség van. A keresztény élet, Testvérek, ez! Élünk, de nem magunknak, hanem egymásért, és egymást szeretjük, jobban önmagunknál, és ebből születik új élet, és ez a mai vasárnap erre az új életre hív meg bennünket.

Talán egy mondatot a legvégére. Ez a szamaritánus elvitte egy fogadóba az embert, mert volt hova vinni. A keresztény üzenet: az Egyház az a fogadó, ahova összegyűjthetjük a gyógyítandókat. Ezt a küldetését betölti az Egyház? Az első keresztényekkel kapcsolatban,

mikor látták, hogy hogy szeretik egymást, azt mondták, nézzétek, és mindenki oda akart tartozni. Most meg mindenki el akar menni ebből az Egyházból. Valószínű azért, mert nincs hova hozni a bajban lévőket, nincs hova hozni, mert az Egyházunk nem fogadja be őket, mert az Egyházunk nem olyan közösség, ahol otthonra találhat mindenki, aki bajban van. Nagyon fontos ezen is elgondolkodni, ezt csak ugye utolsó kadenciaképpen mondom.

Testvérek! Nagy lehetőségek előtt állunk, eljuthatunk az örök életre, ha így tudunk gondolkodni és így tudunk cselekedni. Az örök élet most kezdődik, az örök élet nem a halálunk után kezdődik. Örök életben az él ma, aki nem magának él. Aki magának él, az ne ácsingózzon majd a halál után valami mennyországról. Isten nem játékos, Isten a szeretet Istene és hazavárja azokat, akik már most az üdvösséges életet élik. Csodálatos pálya! A kérdés az: akarunk-e üdvözülni?

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Most, amikor majd az Isten áldásával elindulunk az utunkon, akkor gondoljunk arra, hogy minden ember felebarátunk. Bárki, akivel találkozunk, bárhol. És a kérdés az, hogy személyválogatás nélkül irgalmas szamaritánusa-e mindegyikünk azoknak az embereknek, akikkel találkozunk. Azoknak meg legfőképpen, akik bármifajta bajban vannak.

A hétvégén lesz a mentősöknek egy nagy zárándoklata, ahol a majd szólok hozzájuk és elgondolkodtam pont most, ahogy a mai üzenetet mondtam Önöknek, hogy milyen érdekes, ugye a mai ember elidegenedett a világtól is. Az út mellett rengeteg áldozattal találkozunk, most ne elűtött emberekre gondoljunk, a balesetet szenvedett emberekre gondoljuk csupán, hanem mindazokra, akik elidegenedtek a világtól, mert nem élnek, hanem önző módon érdekeket szolgálnak. Ezek az emberek mind elidegenedtek az Isten teremtett világától és az emberek világától. Mi lenne akkor, ha egyszer egy mentős azt mondja, na jó, őt nem szedjük fel, őt nem vesszük el a kórházba. Éppen ilyenje volna egy mentősnek. Ilyen nincs! Ők a világ irgalmas szamaritánusai. Sajátos dolog ez, de így van. Pontosan erről akarok nekik beszélni, hogy ezt csak akkor tudják gyakorolni, ha krisztusi lelkiületük van, különben álarcos szamaritánusok. Sokra nem megyünk, csak a tiszta arcú szamaritánusokkal.

Ezen is elgondolkodtam: a szeretet a teremtett világnak a bája. A természetfölötti fénybe a szeretet vonja a mi világunkat, a teremtett világunkat is, meg az emberi közösségünk világát is. Gondoljanak sokat ezekre, mert a küldetésünk itt bontakozhat ki. És még azért gondoljanak holnap Szent Benedekre is, aki egy jó utat mutatott Európának 1600 évvel ezelőtt, és azóta lett keresztény Európa. Hát hogy most visszamászik-e Európa Isten világába, kétséges. De akik keresztények, azok maradjanak Európában!

+ *Á L D Á S* +